

Geweld overwoekert het toeristenparadijs Jamaica

Als je de wervende teksten en televisieprogramma's van toeristenbureaus moet geloven, is het 'Island in the sun' een van de meest idyllische plekjes om onbezonnen vakantie te vieren; afbeeldingen van witte stranden omringd door wuivende palmbomen en een blauwgroene Caribische zee zijn de norm. Maar dergelijke verkoopmethoden missen nu hun effect en veel toeristen kiezen een andere lokatie als droombestemming.

Een terugloop van het toerisme zal gevoeld worden in Jamaica, want de toeristenindustrie is in de jaren negentig de belangrijkste bron van inkomsten geworden. Toen de verdiensten van de verkoop van bauxiet sterk terugliepen, besloot de overheid dat het toerisme voortaan de meeste inkomsten voor de economie moest genereren. Jamaica specialiseerde zich in het zeer exclusieve toerisme van de *all-inclusive resorts*: grote vakantieoord aan de kust waar toeristen tegen een vaste prijs naar wens consumeren en gebruik maken van luxevoorzieningen als *glass bottom boats* en jet ski's. Het spreekt voor zich dat alles gedaan is om dergelijke lokaties volkomen overeen te laten komen met het beeldmateriaal waarmee de toeristen zijn binnengelokt.

Jamaica heeft de buitenlandse deviezen hard nodig, want het land heeft, gemeten naar hoofd van de bevolking, een van de hoogste buitenlandse schulden ter wereld. Het financiële belang van het toerisme is dermate groot dat de overheid er veel aan doet zijn bevolking ervan te overtuigen. Via televisiespotjes en grote billboards langs de weg roept zij de bevolking op de buitenlandse bezoekers goed te behandelen. 'Tourism. Treat our tourists well!'

TOERISTISCHE HEILSTAAT

Om in het toeristische beeld van het hemelse Jamaica te kunnen volharden, treffen de autoriteiten steeds drastischere maatregelen; de *all-inclusive resorts* zijn inmiddels verworpen tot streng bewaakte lusthoven en gelden als de meest exclusieve in het Caribisch gebied. Meestal zijn het grote en door hoge hekken omuurde hotels aan de kust. De situatie in Ocho

TIM BOEKHOUT VAN SOLINGE & SIDNEY VAN DIJK*

De Jamaicaanse toeristenindustrie heeft een noodkreet geslaakt. Begin december 1999, kort voor aanvang van het hoogseizoen, meldde het Jamaicaanse dagblad *The Gleaner* dat er extra geld zal worden aangewend voor advertenties in het buitenland, omdat het aantal boekingen ver beneden de verwachtingen ligt. Welbeschouwd is dit niet zo verbazingwekkend, aangezien het eiland in het Caribisch gebied zich in een geweldsspiraal bevindt, een tendens waar nu óók toeristen steeds vaker het slachtoffer van worden.

Rios, een stad aan de Noordkust die, naast Negril en Montego Bay, geldt als een van de drie grote toeristencentra op Jamaica, overtreft

tussen de baai en de Main Street staat volledig ter beschikking van haar buitenlandse 'inwoners'.

Aan niets ontbreekt het: een informatiecentrum, een aanlegsteiger voor kolossale cruiseschepen, een winkelcentrum, taxiopstapplaatsen, een souvenirmarkt, meerdere banken en uiteraard hotels, waaronder het Jamaica Grande, het grootste van Jamaica met ruim zeventienhonderd kamers, negen bars, vijf restaurants en een grote waterval in de lobby. Alles is er, voor iedereen, zolang je maar geen Jamaicaan bent. Die wordt op afstand gehouden. Overal in het gebied, dus ook buiten de hotels, lopen bewakers met knuppels of politieagenten met vuurwapens. Werd je enkele jaren geleden in de Main Street veelvuldig aangesproken door hoeselende Jamaicanen, tegenwoordig word je er niet meer gestoord. Met het aanspreken van een toerist riskeert de Jamaicaan een pak slaag door de rustbewakers. Alleen in de drukte voor het winkelcentrum kun je bij het in- of uitstappen van een taxi op fluistertoon worden benaderd, heel voorzichtig.

Het Jamaica Grande heeft een eigen oprijlaan met drempels en een wachthokje en een slagboom bij de ingang aan de Main Street. Ook hier wordt het verschil tussen 'komt u binnen' en 'blijft u maar buiten' gemaakt door het uiterlijk. Als Jamaicaan met een donkere huidskleur kun je het simpelweg wel schudden, terwijl toeristen in en uit wandelen. Zelfs al ben je

Justin Hinds

misschien wel alles. Er is een toeristische heilstaat gecreëerd die grote vormen heeft aangenomen, inclusief het beveiligingsapparaat. Een strook van ongeveer zeventienhonderd meter

Toerisme moet terugvallende export compenseren.

niet te gast en verblijf je elders in Jamaica, dan nog kun je als westerling door het beveiligingsapparaat heen lopen. Je neemt een kijkje, bestelt een drankje en vertrekt weer.

KEITH RICHARDS

Vroeger was dat heel anders: ook de Jamaicaanse bevolking mocht plaatsnemen op een barkruk. Op deze manier kwam de Jamaicaanse zanger Justin Hinds in contact met Keith Richards van The Rolling Stones. Hinds kende grote successen in de jaren zestig. Zijn eerste single *Carry Go Bring Come* voerde in 1964 zeven weken lang de nationale ranglijst aan. Hij ontmoette Richards voor het eerst in het Hilton, gelegen op een handvol kilometers ten westen van Ocho Rios en aan de voet van de heuvel waarop Steer Town is gebouwd, de geboortegrond van Hinds. Vanuit zijn woning wandelde de Jamaicaan regelmatig richting het strand om de bar van het Hilton te bezoeken. Op een dag in de jaren zeventig zocht hij gezelschap en vond een man die op dezelfde relaxte wijze was gekleed als hij. Zijn vriendschap met Richards was geboren.

Leden van de Stones bezoeken sinds dertig jaar het eiland en hebben meerdere vriendschappen aangeknoopt met lokale artiesten. De samenwerking met Peter Tosh, resulterend in onder meer de internationale hit (*You Gotta Walk*) *Don't Look Back*, is bekend, maar onlangs verscheen het album van de Wingless

Angels, waarop Hinds en Richards samenwerken met een groep zangers en drummers uit Steer Town die nog nooit materiaal hadden opgenomen. Tegenwoordig ontvangt Hinds zijn bevriende artiesten alleen nog in zijn woning in Steer Town. Aan een bezoek aan Sandles, het vroegere Hilton, waagt hij zich al jaren niet meer. Sandles, het bezit van Butch Stewart, de rijkste (blanke) Jamaicaan, staat te boek als een van de meest exclusieve hotels. Een weekprijs van vijfduizend dollar voor een kamer is er eerder regel dan uitzondering en niet alleen de Jamaicaanse bevolking wordt buiten de poorten gehouden, ook homoseksuelen zijn niet welkom.

De bevolking verfoeit het overheidsbeleid ten aanzien van toeristengebieden, behalve dat deel van de Jamaicaan dat zijn geld ermee verdient. Als het al Jamaicaan zijn, want veel hotels hebben Amerikaanse eigenaren. De meerderheid van de Jamaicaan is weggedrukt door welgestelde landgenoten en toeristen, beroofd van de stranden waar zij niet eens zo lang geleden vrijelijk kon vertoeven en men wordt geweerd uit de hotelbars waar waardevolle ontmoetingen mogelijk waren. Het centrum van Ocho Rios is een spookstad geworden voor Jamaicaan; zij kunnen er slechts geruisloos passeren.

Onmiddellijk buiten de heilstaat begint het Ocho Rios van de Jamaicaan, bijvoorbeeld op het plein waar de Clock Tower staat, een megalotshogezuil met vier uurwerken bovenin. Toe-

risten zie je er nauwelijks, ook niet tijdens een van de grootste feesten van het jaar: Christmas Eve. Rond de Clock Tower zijn de straten gevuld met Jamaicaan, ook uit de weide omgeving. Zij eten in Jack Ruby's op z'n Jamaicaans of op z'n Amerikaans in Mother's, een Jamaicaanse fastfoodketen die begint met de hoofdletter M. Ouders met kinderen, jongeren, anderen. Velen hebben uren achter de kaptafel gezeten en zich in nieuwe kleren gestoken. Zij paraderen alsof ze niet anders weten, met hun muzikale lichamen en hun doortastende blikken. Ze praten, lachen, schreeuwen. Ze luisteren naar muziek en maken ruzie. Als je niet beter weet, waan je jezelf op een Hollandse jaarmarkt. Maar in Nederland loop je daarop allerlei nationaliteiten tegen het lijf, terwijl Ocho Rios het op kerstavond bijna zonder toeristen moet doen. Die kunnen de pulserende ritmes en *groovy* basloepjes alleen vanuit de verte horen.

ZOUTZUUR

De reden dat de toeristengebieden tot ware forten zijn omgebouwd, is niet in de eerste plaats het vakantiecomfort van de buitenlandse gasten - dat was er dertig of twintig jaar geleden immers ook - de werkelijke reden is hun veiligheid. Een staat binnen de staat voor de veiligheid en dus tegen de onveiligheid. Maar daarover schrijven de fraaie folders en de even fraaie reisprogramma's niet.

Uptown

Wat de Jamaicaanse autoriteiten ook proberen en wat ze ook willen verhullen, toeristen raken steeds vaker in gewelddadige situaties verzeild. Tijdens het hoogseizoen van 1998/1999 regen de berichten zich aaneen: een bus met Duitsers gekaapt en leeggeroofd, een Amerikaan gewurgd op het strand van Negril, weer een bus gekaapt en weer een moord. In de jaren tachtig waren dergelijke gewelddelicten nog incidenten, maar het afgelopen decennium heeft de geweldsspiraal een vlucht omhoog genomen. Jamaicanen kijken niet meer op van gruwelijkheden zoals de verkrachting van en de moord op toeristen tijdens een tochtje op een bamboevlot in de Rio Grande. Een beangstigende tendens is dat roof vaak gepaard gaat met moord. Veelal luidt het motto: 'je geld én je leven'.

Het geweld tegen toeristen staat niet op zich,

want het zijn voornamelijk de Jamaicanen zelf die er het slachtoffer van worden. Vraag is waarom het geweld pas de laatste jaren zo nadrukkelijk de toeristengebieden heeft bereikt. Geweld hoort weliswaar bij elke samenleving, maar in Jamaica is geweld zonder dodelijke afloop allang geen nieuws meer; van gevechten met messen of zakjes brandend zoutzuur kijken weinigen nog op. Moord- en schietpartijen zijn daarentegen het gesprek van de dag, op straat en in de media. Het vele geweld heeft de samenleving hard gemaakt. Jamaicanen houden elkaar op een welhaast paranoïde manier in de gaten: iedereen is op zijn hoede, iedereen 'checkt' elkaar. Welbeschouwd maakt Jamaica ook een veel heftiger indruk dan andere Caribische eilanden, waar de bevolking zoveel vriendelijker oogt.

Jamaicanen hebben ook buiten de landsgren-

zen een reputatie opgebouwd. Afgezien van de wereldwijd populaire reggaemuziek is die overwegend negatief. In het Caribische gebied hebben zij een slechte naam gekregen door de wijze waarop zij uiting geven aan het *bad-manship*, de harde gangstermentaliteit. Zelfs de vrouwelijke Jamaicaanse handelaren in alerhande goederen, de *Informal Commercial Importers* (ICI's) zijn berucht op luchthavens in het Caribisch gebied, vanwege het verbale geweld waarmee zij trachten lagere in- of uitvoertarieven af te dwingen. In Engeland, Canada en de Verenigde Staten, landen met veel migranten uit Jamaica, hebben zij al helemaal een slechte naam. In de VS kregen de Jamaicaanse bendes, posses genoemd (naar de bendes uit de cowboyfilms), in de jaren tachtig een aanzienlijk deel van de handel in crack-cocaïne in handen. In korte tijd namen zij de marktaandelen van bendes van andere nationaliteiten of afkomsten over, zoals de Afro-Amerikanen, de Latino's, de Haïtianen of de Puertoricanen. Bij veel politiediensten zijn Jamaicaanse bendes de meest gevreesde en gelden zij als de meest gewelddadige. De Jamaicanen hanteren de zogeheten 'shoot-first code'. Rijzen er problemen, door de komst van de politie of een concurrerende bende, dan knallen ze erop los voordat het tot een woordenwisseling komt.

De slechte reputatie is op z'n minst opmerkelijk als je bedenkt dat Jamaica nog geen drie miljoen inwoners herbergt. Waarom produceert dit prachtige, paradijselijk mooie tropische eiland in de Caribische zee naast de onophoudelijke stroom muziek ook zoveel extreem geweld?

PLANTAGES

Een deel van het geweld vindt zijn oorsprong in de bewogen Jamaicaanse geschiedenis en het plantagesysteem. Dit systeem was van het begin van de zestiende tot in de negentiende eeuw het belangrijkste kenmerk van het Caribisch gebied en vormde de aanleiding tot de massale immigratie van Afrikanen als slaven naar de West. De plantages waren afhankelijk van geïmporteerde slaven dan van ter plaatse geboren slaven, niet alleen vanwege het onder slaven hoge sterfte- en lage geboortecijfer, maar ook omdat het voor plantage-eigenaren economisch voordeliger was steeds weer nieuwe slaven uit Afrika te kopen.

Sommige delen van het Caribisch gebied, zoals Bermuda, Puerto Rico, Cuba en delen van Noord- en Zuid-Amerika, waren vestigingskolonies met gediversifieerde economieën. Andere delen, waaronder Haïti, Barbados, Antigua, het zuidelijke deel van Noord-Amerika en Jamaica, waren vooral plantagekolonies met een monocultuur die voor de wereldmarkt produceerden. Deze verschillen zijn nog altijd zichtbaar. Het aandeel van de bevolking met een Afrikaanse afkomst is in Jamaica veel groter dan bijvoorbeeld in buurland Cuba. Daar zijn meer Europese bevolkingsinvloeden waar te nemen.

De sociale structuur van de plantagesamenleving, zoals die in Jamaica, kan worden voorgesteld als een piramide met een smalle top van blanken en een zeer brede basis van zwarte slaven met daartussenin een middengroep van mulatten, afstammelingen van personen van verschillend ras. Klasse en kleur waren onlosmakelijk met elkaar verbonden in wat wordt genoemd een kleur-kaste-structuur.

Jamaica is meer dan drie eeuwen een Britse kolonie geweest en suiker vormde de basis van het plantagesysteem. Het eiland was de meest lucratieve kolonie van Brits West-Indië en vanuit economisch oogpunt één van de meest geperfectioneerde plantagesamenlevingen. Van 1730 tot 1787 groeide de bevolking van 87.000 tot bijna 236.000, een groei die voornamelijk tot stand kwam door de invoer van slaven. In het Caribisch gebied is Jamaica het eiland dat de meeste slavenopstanden kende, gevoed door het harde plantagesysteem en wellicht ook door de voortdurende aanvoer van nieuwe slaven. Zij waren immers niet als slaaf geboren, maar vrij geweest. Ook kende Jamaica Maronnen, gevlochte slaven die in de afgelegen jungle leefden. Geregeld kwam het tot gewapende conflicten tussen de Britse overheersers en de onafhankelijke maronnen.

SUFFERAHS

De erfenis van het belang van de huidskleur als sociaal-economische indicator werkt tot vandaag door. Hoe lichter het uiterlijk, des te groter zijn de kansen in de samenleving. Mensen van andere Caribische eilanden zijn vaak verbaasd over het grote belang dat de huidskleur nog steeds in Jamaica speelt. Maar de kleur-kaste-structuur bestaat er eigenlijk nog altijd. Een kleine, ook naar westerse maatstaven rijke bovenklasse vormt de toplaag en in alle opzichten heeft zij een westerse levensstijl. Deze bovenklasse is multi-etnisch en bestaat uit Europeanen, joden, Chinezen, Libanezen, Indiërs, enkele mulatten en vrijwel geen zwarten, hooguit geremigreerde. De Jamaicaanse middenklasse bestaat nog steeds uit de lichtgekleurde mulatten, terwijl de massa van de bevolking zwart is: arme 'sufferahs', die wonen op het platteland of in de grote, stedelijke getto's. De inkomensongelijkheid is er extreem groot, te vergelijken met die van Brazilië.

Zonder de toeristen bestaat Jamaica dus ook al uit twee werelden: de *haves* en *have-nots*. In de hoofdstad Kingston heeft die tweedeling ook een geografische dimensie: *uptown* versus *downtown*. Vanaf vrijwel elk punt zijn de dure villa's op de hellingen rondom Kingston zichtbaar. Hoe hoger, hoe rijker en hoe rijker, hoe meer status. De gettobewoners worden op die manier voortdurend op hun ondergeschikte positie in de samenleving gewezen. De rijken komen nooit in de getto's, die de helft van Kingston vormen. Zij hebben er geen werkelijk idee van hoe de buurten *downtown* er uitzien en weten vaak ook niet waar beruchte getto's als Angola, Tel Aviv, Jones Town, Matches Lane, Tivoli Gardens en Trench Town zich pre-

cies bevinden. Het enige dat zij weten is dat het te gevaarlijk is om er als rijke en lichtgekleurde ook maar in de buurt te komen. Alleen al de gedachte eraan.

Net als in veel andere arme landen trokken in de jaren vijftig en zestig veel mensen van het platteland naar de stad. De Jamaicaanse economie groeide weliswaar in de eerste jaren na de onafhankelijkheid in 1962, maar die groei kwam voornamelijk tot stand door de (arbeids-extensieve) bauxietindustrie en het toerisme. Voor veel migranten in de getto's van Kingston was geen toekomst weggelegd en zij uitten hun onvrede steeds vaker. Dat verklaart de ge-

boorte halverwege de jaren zestig van het *rude boy*-verschijnsel: straatbendes van rude boys met messen die het straatleven in de getto's domineerden. Deze rude boys brachten steeds vaker bezoekjes aan de rijken op de heuvels om ze te beroven en de buit grotendeels onder de armen te herverdelen. De gettobevolking sprak van Robin Hood-gedrag.

De bewoners in uptown Kingston hebben hun huizen tot ware bunkers verbouwd, vergelijkbaar met de beschermde hotels waarin toeristen verblijven. Naast waakhonden en een metalen *grill* rondom het huis is er vaak ook nog een elektronisch beveiligingssysteem of een

Downtown

bewaker. In sommige huizen wordt de bovenverdieping 's nachts met een zware, metalen traliedeuren afgesloten. Maar ook traliedeuren binnenshuis, waardoor de keukens 's nachts onbereikbaar is, zijn niet ongebruikelijk. Veel rijken gaan nooit ongewapend de straat op. In restaurants en supermarkten of bij andere mensen in huis dragen zij een vuurwapen. Ook tijdens een tochtje met hun jacht treffen zij maatregelen: verrekijkers om eventueel verdachte boten op te sporen en met meerdere wapens uitgerust personeel.

KOUDE OORLOG

Het huidige geweld verklaren op basis van alleen historische gronden en het rude boys-verschijnsel volstaat niet, maar het lijkt er in ieder geval op dat er een voedingsbodem voor is gelegd. De Jamaicaanse plantagegeschiedenis is net wat heftiger verlopen dan in andere delen van de regio. In de jaren zestig en vooral de jaren zeventig zou dit tot uitbarstingen van politiek geweld leiden tussen de twee partijen, de linkse PNP en de rechtse JLP. Na de onafhankelijkheid in 1962 zou de situatie steeds verergeren. Het politieke geweld kreeg steeds meer een buurtkarakter doordat politici nadrukkelijk hun gelden gebruikten voor bepaalde buurten, wat leidde tot een gevoel van onrecht en vijandigheid in andere buurten.

De situatie begon pas echt uit de hand te lopen toen de supermachten zich ermee gingen bemoeien. Tijdens de Koude Oorlog kwam het nooit tot een direct treffen tussen de supermachten, wel waren er geregeld indirecte conflicten. Voor de supermachten zelf ging het dan om invloedssferen, voor de landen betekende het vaak echte oorlog. Door het vele geld en de wapens die er tegenaan werden gegooid, geschiedde dit vaak met een ongekenne heftigheid.

Minder bekend is dat de koude oorlog ook in Jamaica heeft gewoed, in het bijzonder in Kingston. De socialist Michael Manley won met de PNP de verkiezingen van 1972. Hij noemde Jamaica een socialistisch experiment en haalde de vriendschapsbanden met Cuba aan. De rechtse JLP scherpte als reactie ook haar ideologische positie aan en sloot zich nog nadrukkelijker aan bij de Verenigde Staten. Bendes van de JLP kregen samen met Cubaanse bannelingen *urban warfare training* van de CIA in Florida, terwijl bendes van de PNP een soortgelijke bijscholing kregen in Cuba. Buurtbendes veranderden zo in paramilitaire eenheden. JLP-bendes uitgerust met M-16's vochten tegen PNP-bendes met kalasjnikovs. Tijdens de verkiezingen van 1976, gewonnen door de PNP, was politiek geweld inmiddels een nationaal verschijnsel, met als trieste eindbalans ruim driehonderd doden. De door de JLP gewonnen verkiezingen van 1980 overtroffen die van vier jaar eerder: in een maand stierven achthonderd Jamaicanen een gewelddadige dood.

Na het geweld van 1980 legden vele *gunmen* zich toe op andere activiteiten en inkomsten-

bronnen. Dankzij de nauwe banden van de JLP-regering met de VS ontstonden meer migratiemogelijkheden. De Verenigde Staten waren zo blij te zijn verlost van de socialist Manley dat zijn opvolger Edward Seaga als eerste regeringsleider door de nieuwe president Ronald

een uitlevering kwam het niet. Brown werd verbrand in zijn cel aangetroffen, naar verluidt omdat hij te veel wist. Ex-premier Seaga voerde de lange begrafenisstoet aan.

GEWELDSSPIRAAL

In de jaren negentig raakte Jamaica nog verder verstrikt in de geweldsspiraal. De politiek heeft de controle over de bendes verloren en de situatie in Kingston benadert die van een anarchie. Voor de massa is het leven zwaarder geworden en veel jongens in de getto's zwichten voor de verleiding van een carrière in 'coke & guns'. Enkele maanden 'straatwerk' in New York, Miami, Londen of Toronto en je bent binnen. In Jamaica namen de bendeoorlogen in hevigheid toe en tegenwoordig is het geweld niet langer geconcentreerd in Kingston en exclusief verbonden aan de verkiezingen. Het aantal moorden per jaar ligt rond de achthonderd. In 1999 hebben de bendeoorlogen een nieuw dieptepunt bereikt. De situatie is zo onveilig geworden dat het leger patrouilleert en soldaten tegenwoordig meerijden op de stadsbussen van Kingston.

De stelling dat toeristen buiten de beschermde toeristengebieden op hun hoede moeten zijn mistaat niet. Je hoeft niet over een rijke opmerkingsgave te beschikken om de frustratie, de ellende en de dreiging van geweld te voelen. Zeker niet in het zo verdeelde Jamaica, waar de bevolking de toeristengebieden beschouwt als een deel van de rijke 'staatsheft'. Bovendien heeft het toerisme niet de beloofde verbeteringen gebracht. Integendeel, het overgrote deel is armer geworden en het leven zwaarder. Profiteren van het toerisme is slechts voor weinigen weggelegd. Onoplettende toeristen vormen tegenwoordig steeds vaker geliefde prooiën.

* Tim Boekhout van Solinge verbleef voor zijn studie sociale geografie aan de Universiteit van Amsterdam zes maanden in Kingston en promoveert momenteel aan het Willem Pompe Instituut voor Strafrechtwetenschappen van de Universiteit Utrecht. Sidney van Dijk is sportredacteur bij het dagblad Rijn en Gouwe. Samen bezochten zij Jamaica enkele malen.

Jamaicaanse export

Reagan werd uitgenodigd. Reagan startte ook de 'War on Drugs', met als gevolg dat het veel moeilijker werd Jamaicaanse marihuana te exporteren naar de Verenigde Staten, terwijl dit traditioneel het belangrijkste exportgewas was. Ook bendeleden maakten gebruik van de ruimere migratiemogelijkheden en in plaats van zich met ganja (marihuana) bezig te houden, schakelden zij over op de lucratievere cocaïnehandel. Strategisch gelegen tussen Noord- en Zuid-Amerika bleek Jamaica een goed bruggehoofd voor de doorvoerhandel van het witte goud. Met deze cokehandel ontstond het verschijnsel van de Jamaicaanse don, een benedeleider in cokezaken. De Jamaicaanse politici verloren een deel van de controle over de 'gunmen', die zij nota bene eerst zelf hadden bewapend. Sommige dons werken nog voor politici, zoals ooit Jim Brown, de eerste don. Hij was lijfwacht van Seaga en bovendien leider van de wijk Tivoli Gardens, de basis van de rechtse JLP. Brown voerde in de Verenigde Staten de beruchte *Shower Posse* aan, die zijn naam dankte aan de wijze waarop zij tegenstanders uitschakelde: met een kogelregen. De Shower Posse geldt als de meest gewelddadige bende uit de Amerikaanse geschiedenis en is verantwoordelijk voor enkele duizenden doden. Brown werd gezocht in de Verenigde Staten voor meervoudige moord en cocaïnehandel en vluchtte naar Jamaica. Daar werd hij, uiteraard onder een PNP-regering, opgepakt. Tot